

İlqar Rəsul

(Hekayə)

- Salam, xanım.
- Salam, oğlum.
- Olar sizdən bir xahiş edim?
- Mən sizi görmürəm axı....

Onun doğum günü idi. Axşamdan xanımına və oğluna bu münasibətlə hər hansı hazırlıq görməməyi, hədiyyə almamağı tapşırıb, adı günlərdən birini yaşamaq istədiyini demişdi.

- Hər hansı sürpriz etmək fikrinə düşməyin kütən. - Səhər işə gedəndə xanımına və oğluna belə deyib çıxmışdı evdən.

İşdə gün ərzində dost-tanışdan xeyli təbrik aldı. Amma heç bir maddi hədiyyə olmadan. Dostları, yaxınları xasiyyətini bildirdilər deyə ona nəseə başışılamağa heç cəhd də etmədilər. Axşam onu kafeyə, restorana şam yeməyinə dəvət edənlər də az olmadı doğum günü münasibətilə. Hamısına "Qalsın başqa vaxta, bu gün evdə, ailəmlə birlikdə olmaq istəyirəm" - deyib, təşəkkür elədi.

Axşama yaxın xanımı zəng eləyib,

işdən sonraya dostları ilə hər hansı planının olub-olmadığını soruşdu. "Yox - dedi, - heç bir planım yoxdur, evdə olmaq istəyirəm sadəcə."

Xanımı dedi ki, onda gəl işdən sonra görüşək, ev üçün bəzi şeylər al-

malyıq...

Danışıb razılaşıqları vaxt evlərinin yaxınlığındakı supermarkətdə görüşdülər. Yüngülvari bazarlıq elədilər.

- Doğum günündür, belə də olmaz. Bəlkə nələrsə alağ, qeyd edək? - xanımı marketin qapısında tərəddüdlə soruşdu.

- Yox, heç nə lazım deyil.

- Heç olmasa oğlumla öz adımdan kiçik bir suvenir alardım sənə. Uşaq da sevinərdi. Nə də olmasa yubileyindi.

- Gedək evə.

Marketdən çıxıb qatıq, yumurta və göyertli almaq üçün yaxınlıqdakı böyük şüşə qapıları taybatay açıq olan kənd təsərrüfatı məhsulları dükənina girdilər. Elə yenicə alış-verişə başlamışdılar ki, bayırdan səs gəldi:

- Alma neçəyədi, neçəyədi alma?!

Çevrilib baxdılar. Nimsdaş geyimli, saçları ağarmış yaşlı bir qadın idi. Görkəmindən və ləhcəsindən şəhər adamına oxşayırdı. Dükənin açıq qapılardan içəriyə səslənirdi. Yanında nimsdaş geyimli, başında papaq, əlində çəlik, üzündən daun sindromu asılmış

gənc bir oğlan da var idi. Qadının qolundan tutub dayanmışdı. Qadın nədənsə satıcıya yox, dükənin içinə tərəf baxıb danışırdı. Azca gözleyib bir də səsləndi:

- **Alma neçəyədir?!**

- **Nə bilim neçəyədir! - satıcı sərt cavab verdi, - keç içəri bax də, küçədən söz soruşurlar!**

tərəfə cavab verdi.

- Olar sizdən bir xahiş edim?

- Axı mən sizi görmürəm.

- Bu vacib deyil. Olar xahiş edim?

- Buyurun, oğlum.

- Bu gün mənim doğum günümüdür. Sizə bir kilo alma bağışlaya bilərim?

- Olar. Təşəkkür edirəm! - bir az

- Mən axı görmürəm, ona görə burdan soruşuram! - Yaşlı qadın qolunu oğlanın əlindən çıxarıb, çiyinlərini çəkərək pərt halda ucadan diləndi.

O, sakitcə dayanıb baş verənəri seyr edirdi. Bu vaxt xanımı dözməyib satıcıya iradəni bildirdi:

- Niyə elə cavab verirsiniz! Adam almanın qiymətini soruşur! Gözləri görmür də!

Satıcı acıqla "Alma iki manatdır!" - deyib, qadını qovumuş kimi havada əlini yelləderək işinə davam etdi. Yaşlı qadın oğlanın qolundan yapışdı, onlar asta addımlarla dükənin qapısından çəkilib gətdilər.

Satıcı qatıq balonunu ikiqat sellofan torbaya qoyaraq acıqla deyiniirdi öz-özünə:

- Yolun o üzündə dayanıb, mənəndən almanın qiymətini soruşur...!

O, xanımına "Gözlə, indi gəlirəm" - deyib dükəndən çıxdı. Tələsik addımlarla yeriyib, yaşlı qadınla oğlana çataraq, qarşılarına keçdi:

- Salam, xanım.

- Salam, oğlum - qadın səs gələn

əvvəlki kədərdən silinib yox oldu, gülümsündü yaşlı qadın.

- Lütfən burda gözleyin, heç yana getməyin, indi qayıdıram.

O, dükəna qayıdıb satıcıdan iki manatlıq almada bir kilo çəkməsini xahiş etdi. Satıcı almaları torbaya yığib tərəziyə qoydu. Qırmızı, qəşəng almalar idi. Bir kilodan artıq gəldi. Satıcı almanın ikisini torbadan götürmək istəyəndə o, qoymadı. Torbanı alıb dükəndən çıxdı. Yaşlı qadın və oğlanı qoyub gəldiyi tərəfə boyladı. Orada yox idilər. Dayanıb narahat halda ətrafa baxdı.

- Bəs, dedim axı, heç yana getməyin! - öz-özünə gileyləndi ki, bir az aralıdakı çörək dükənin qarşısında gördü onları. Yaxınlaşıb nəvazişlə torbanın qulplarını yaşlı qadının barmaqlarına keçirdi:

- Buyurun xanım, almada. Nuş olsun.

- Çox sağ olun oğlum, Allah köməyiniz olsun.

- Siz sağ olun, anam! Siz sağ olun!

- Axı, mən sizi görmürəm.

- Bu vacib deyil. Əsas odur ki, mən

sizi görürəm! - deyib ondan aralandı.

Arxadan yaşlı qadının səsinə eşitdi:

- Mən sizi təbrik edirəm! Doğum gününüz mübarək!....

Dükəna qayıtdı. Xanımı gözələrində təşəkkür qarışıq təbəssüm, əlində torbalar onu gözleyirdi. Yaxınlaşıb torbaları aldı "Ödəniş eləmişəm?" - soruşdu.

- Hə, eləmişəm, gedək.

- Almalar neçə elədi?

- İki manat əlli qəpik.

Dükəndən çıxdılar. Yolda danışmadılar. Yaşadıqları binanın girişində xanımına baxıb diləndi:

- Gərək ki, oğlumla sən mənə nəseə hədiyyə almağ istəyirdiniz.

- Hə, elədi, istəyirdik, amma sən qoymadın.

- Hesab elə ki, almaya verdiyin iki manat əlli qəpiklə mənə böyük bir hədiyyə aldınız...

Şam yeməyi zamanı xanımı oğluna dedi ki, daha doğum günü hədiyyəsi ilə bağlı narahat olma, almış sayılın. Uşağın təccüblə baxdığını görüb, dükənda baş verən əhvalatı ona danışdı anası. Uşaq çox təsirləndi. Əslində o, atasının belə hərəkətlərini az görməmişdi. Amma yenə də ilk dəfə imiş ki-mi sevindi.

- Mən də doğum günündə ehtiyacı olan kimsə alma almağ istəyirəm, - anasına baxıb diləndi.

- Mən də elə edəcəm bundan sonra hər doğum günündə - anası gözleri yaşarmış halda cavab verdi.

- Həmişə belə edərik. Adını da qoyanq "Doğum günü almaları" - bayaqdan başını aşağı salıb sakitcə yeməyini yeyən ata söhbətə qatışdı..